

[Schmidt.]

Folk, om der inden denne Højtidelighed blev gjort noget for de sønderjyske Krigsinvalider udover, hvad der hidtil er gjort.

Lorentzen: Jeg kan i det væsentligste slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Schmidt sagder paa Grund af den højtærede Ministers Bemærkninger om, at der var Overvejelser i Gang i Anledning af det Møde, vi har haft med Repræsentanter for de sønderjyske Krigsinvalider. Jeg vil anmode den højtærede Socialminister om at fremme disse Overvejelser det mest mulige, for der er noget at rette i den Lovgivning, vi har, selv om det kun maatte være administrative Rettelser. -

Chr. Ernst Christensen: Den danske Rigsdag har altid vist Førstaaelse for Krigsinvalidernes og de efterladtes vanskelige Kaar. For to Aar siden blev Loven af 1924 revideret, og adskilligt i den blev forbedret med Tilslutning fra alle Rigsdagens Partier. Jeg tror, at Loven i det væsentlige byder Krigsinvaliderne og de efterladte saa gode Kaar, som det danske Samfund nu engang er i Stand til at byde dem. Jeg har ikke været med ved det omtalte Møde, men jeg kan sige, at naturligvis kan en Lov altid forbedres, og muligvis er der endnu noget i denne Lov, der kan forbedres, men jeg tror, vi kan afvente den Undersøgelse, der er iværksat. En Sammenligning med udenlandske Forhold paa dette Omraade tror jeg ogsaa vi roligt kan afvente.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg mener, det vil være praktisk at faa ind i Rigsdagstidende, at Forhandlingerne nu foregaar Kl. 18,30, at Mødet har været uafbrudt siden Kl. 13, og at dette er noget, som uhyre sjældent sker, men altsaa sker, naar kommunistiske Lovforslag behandles, at der i Øjeblikket ikke er 20 Medlemmer i Salen, og at der for nogle Minutter siden ikke var mere end 11 Medlemmer til Stede. Det vilde være Synd, om Efterverdenen ikke skulde gøres bekendt med den Interesse, Tinget vier disse Spørgsmaal, en Interesse, der ogsaa kommer til Udtryk derved, at end ikke samtlige sønderjyske Medlemmer af Tinget er til Stede.

Derefter har jeg et Par Bemærkninger at gøre, væsentligt til Socialministeren. Et Materiale til Sammenligning med Udlandets Lovgivning kan naturligvis være udmærket, men det, det stadig væk drejer sig om for os, er: Hvorledes har de paagældende Invalider

det i Danmark? Bliver der gjort for dem, hvad der bør gøres? Hvis der ikke bliver det, maa deres Kaar forbedres. Vi er af den Opfattelse, at deres Kaar bør forbedres, og derfor har vi forelagt vort Lovforslag. Det er ikke Udtryk for Flottenheimeri eller lignende. Hvis det var det, kunde man jo fremsætte den samme Paastand om et hvilket som helst Lovforslag, der indeholdt Bevillinger, og sige: Det er bare en flot Gestus, og for jer betyder Penge intet som helst. Det kunde man jo saa ogsaa sige om den Lovgivning, der eksisterer. Nej, vort Forslag er Udtryk for, at vi mener, der her er noget, som bør ændres. Krigsinvaliderne har et berettiget Krav paa en Forbedring af de Kaar, der bydes dem her i Danmark. Jeg er ikke bekendt med, hvilke Kaar de har i andre Lande, jeg praler ikke med en Viden, jeg ikke besidder. Det vilde være glædeligt, om det Materiale, Socialministeren samler sammen, blev tilgængeligt ogsaa for almindelige dødelige og ikke blot for de Partier, der monopoliserer Pladserne i Udvalgene. Men selv om det gennem dette Materiale skulde kunne bevises, at i alle andre Lande er Invalidernes Kaar de samme som i Danmark eller daarligere, vil dette ikke være noget Bevis for mig for, at de ikke bør forbedres.

Det, jeg særlig talte om, var i øvrigt Spørgsmaalet om denne Domstol; Danmark er, saa vidt jeg forstaar, kontraktligt forpligtet til at have en Domstol til endelig Afgørelse af Sagerne; men nogen saadan findes ikke. Ministeren siger, at Invalideraadet o. s. v. er en Slags Domstol. Nej, Sagen er, at de Instanser, der træffer Afgørelse med Hensyn til, hvad der skal ydes, hvornaar og hvor meget der skal ydes, er de samme, der behandler Appelsagerne, reelt set; derfor bliver der begaaet saa uendelig megen Uret imod Invaliderne, og der er her i Tinget fra vort Partis Side fremdraget konkrete Eksempler paa den Vilkaarlighed, Invaliderne kommer ud for. Derfor er Ordningen ikke betryggende, og vi ønsker en ny Ordning. Det er ogsaa en af Aarsagerne til, at Lovforslaget er fremsat — derfor har Forslaget sin § 7. I øvrigt vil jeg henviser dels til de Bemærkninger, jeg fremsatte, da jeg sidst havde Ordet, dels til den udførlige Motivering for Lovforslaget, der blev fremsat ved dets Forelæggelse her i Tinget. Jeg ved ikke, om det hjælper, at jeg henstiller, at man virkelig gør noget for de militære Invalider i Sønderjylland; men hvis jeg vidste, det hjalp, vilde jeg komme med en saadan Henstilling. Jeg maa i hvert Fald sige, at det, der her er fremført imod Lovforslaget, ikke har afkræftet vore Paa-